

Tổng Lam cực kì mất tự nhiên xoay đầu sang hướng khác, cô không hỏi anh mấy thứ đó, anh nói nhiều như vậy làm gì.

Cố Tu Nhiên một tay đút túi, nhìn ra ngoài cửa sổ, xong lại nhìn sang cô gái bên cạnh.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, đem chiếc váy cô mặc chia làm hai phần, một phần tắm mình dưới nắng, phần kia bị bao phủ trong bóng anh.

Anh hỏi: "Cô, mấy năm nay, như thế nào?"

Triệu Hàng tới rất nhanh, hấp ta hấp tấp đẩy cửa chạy vào, không hề cảm nhận được trong không gian ấy có loại cảm xúc kì lạ bao trùm.

Hắn tùy tiện kéo ra một chiếc ghế dựa ngồi xuống, móc từ đâu đấy ra hộp thuốc lá, lấy bật lửa, rồi tự cho mình một điếu, lại đưa cho Cố Tu Nhiên, Tống Lam mỗi người một điếu.

Triệu Hàng nghiêng đầu yên lặng rít một ngậm thuốc, liền nghe thấy giọng nói đầy nghiêm túc của giáo sư Cố: "Trong phòng học không được phép hút thuốc, muốn thì tự về cục cảnh sát mà hút đi."

Triệu Hàng nói: "Thôi nào, dù sao cũng đâu có người ngoài."

Nói xong còn xem thường mà liếc qua Cố Tu Nhiên một cái: "Nhìn anh mà xem, suốt ngày ra vẻ đạo mạo."

Cố Tu Nhiên không để ý tới Triệu Hàng nửa thật nửa giả buông lời trêu chọc, kéo Tống Lam đi khỏi.

Triệu Hàng dụi tàn thuốc. Này... mẹ nó chứ, sao hẳn lại cảm thấy hai người kia mới là một phe còn hẳn là người lạ mặt chứ.

Thang máy tới, Cố Tu Nhiên cùng Tống Lam đi vào.

Cửa thang máy khép lại, hai người đứng song song nhau, không khí có vẻ ngưng đọng trong nháy mắt.

Tống Lam nhìn đèn chỉ thị tầng lầu sáng lên, nghe thấy người đàn ông bên cạnh trầm giọng: "Hung thủ là nam, cao từ 1m68-1m75, tầm 20-

25 tuổi. Bề ngoài ôn hòa, tính cách rộng rãi, có nhân duyên tốt, thờ thơ ấu từng là đối tượng bị bạo hành."

"Nói cho tôi biết, hai nạn nhân lúc sống hay sau khi tử vong có bị xâm phạm hay không? Điều này đối với việc xác nhận thân phận hung thủ rất quan trọng!"

Tổng Lam căn môi: "Thực xin lỗi, chi tiết vụ án không thể tùy tiện tiết lộ." Huống chi, người này còn nằm trong diện bị tình nghi. Phỏng đoán về hung thủ của hắn ta, cùng với kiểm nghiệm của pháp y là giống nhau.

Cố Tu Nhiên dừng một chút, tiếp tục nói: "Chi tiết về vụ án tôi nhận được có hạn, chỉ có thể suy đoán được bấy nhiêu. Hung thủ không hẳn vì người ta xinh đẹp mà sát hại, trên người

Khương Đàm cùng Hứa Nhã Ni chắc sẽ còn nhiều điểm khả nghi hơn những gì các người có thể thấy, đó chính là mấu chốt để phá án này.”

Không gian chật hẹp của thang máy làm hai người dựa gần nhau, cô dễ dàng ngửi được mùi đàn hương nhàn nhạt trên người anh, vừa gần vừa xa.

Giọng nói của anh mang theo từ tính, vì trầm thấp mà nhiễm một tia hàn hàn: “Cô hoàn toàn có thể tin tưởng tôi, còn nữa, chú ý an toàn.”

Cửa thang máy mở, hai người đi ra.

Tống Lam ngẩng đầu nhìn người trước mắt, anh ta so với thời trung học cao hơn nhiều, từ lâu

đã không còn vẻ thiếu niên ngây ngô, nhưng khí chất từ xương cốt vẫn không thay đổi.

Không kịp để hồi ức vãng tích, đã bị xấp công văn bìa đen của ngài phó hiệu trưởng gián đoạn.

Ông vừa nhìn thấy Tống Lam liền bắt đầu giáo huấn: “Em thuộc khoa nào, quy định về cách ăn mặc đã quên rồi đúng không?”

Chắc chắn một điều, chiếc váy hai dây màu đen đầy quyến rũ của Tống Lam đã chọc tức ông.

Tống Lam xoay người bỏ chạy, trong chớp mắt không thấy bóng dáng, cảm thấy vui mừng cực độ vì đã tránh được một kiếp.

Cố Tu Nhiên mặt lạnh đáp lời Phó hiệu trưởng: "Cô ấy là sinh viên năm hai khoa kinh tế tài chính, tên Liễu Y y. Chủ nhiệm là Lý Quốc Uy giáo sư."

Phó hiệu trưởng lấy di động ra, bấm nhanh một dãy số, vừa được kết nối liền tức giận dùng dũa nói: "Thầy Lý này, trong lớp thầy có phải có một sinh viên tên Liễu Y Y đúng không. Trường đã nói bao nhiêu lần rồi, là sinh viên, phải chú ý dáng vẻ, không được mặc mấy thứ trang phục hở hang quá. Thầy nói em ấy viết bản tự kiểm điểm 800 chữ, mai đem đến văn phòng cho tôi ngay."

"Hiện tại sinh viên thật quá ư tù hãm rồi, chẳng ra làm sao." Cúp máy, Treo điện thoại, Phó hiệu trưởng nhìn Cố Tu Nhiên nói: "Nhờ có giáo sư Cố, nếu không đã để em ấy thoát mất."

Cố Tu Nhiên: “Là việc nên làm.”

Anh đứng dưới ánh mặt trời, tươi cười ôn hòa, cực kỳ giống dáng vẻ của người tốt

Tống Lam một đường chạy về ký túc xá.

Cô mở cửa phòng, liền thấy có nữ sinh đang đứng trước bàn học của cô, cầm gương của cô, tự nhiên thử son của cô.

Dương Đồng nghe thấy tiếng động, đóng nắp thỏi son trên tay, quay đầu nói với Tống Lam: “Hóa ra là cô à.”

Tống Lam rất khó chịu: “Cô sao có thể không xin phép đã tự tiện dùng loạn đồ trang điểm của người khác như vậy?!” Đặc biệt là son môi, loại

đồ này có tính cá nhân cực cao, dễ bị dính nước bọt.

Dương Đồng bĩu môi: “Test màu chút thôi, nhìn cô keo kiệt vậy kìa...”

Tống Lam “...”, ờ này mẹ nó, đây không phải là chuyện keo kiết hay không, OK!

Dương Đồng cầm lấy cái gương trên bàn của cô ta, soi qua soi lại: "Màu này hợp với tôi hơn cô nhiều đấy!"

Nếu không phải còn đang nằm vùng làm nhiệm vụ, Tống Lam tuyệt đối có thể nhảy dựng lên dùng chùy đập một phát chết luôn cái con mẹ ngu ngốc này.

Cô nghĩ đến lời Cố Tu Nhiên nói, hai nạn nhân ngoài điểm tương đồng là có chỉ số nhan sắc cao ra, hẳn còn tồn tại điểm giống nhau, đó là điểm mấu chốt cần tìm ra.

Cô luôn là theo bản năng mà ỷ lại anh, trước kia là vậy, chín năm đi qua, vẫn như cũ không đổi.

Điều này làm cho cô có chút ảo não, là một cảnh sát, sao lại tin ý kiến của nghi phạm đây hử trời.

Tống Lam cầm cây son đưa qua cho Dương Đồng, giọng nói cố gắng dùng kiểu ôn hòa nhất: "Nếu dùng cô dùng trông đẹp hơn, vậy cho cô." Đều người khác dùng quá, cô cũng không định dùng lại. Nhân cơ hội lôi kéo chút quan hệ, tìn

thêm vài manh mối về cái chết của Hứa Nhã Ni mới là điều nên làm.

Nào biết, cô gái vừa rồi còn đặc ý dào dạt đột nhiên khóc rống: “Cô xem thường tôi... đây không phải là Dior thôi sao, chỉ có cô mua được, người khác thì không đủ tiền mua đúng không?”

Nội tâm Tống Lam tự hỏi, đây là thể loại cực phẩm gì ấy nhỉ???

Thịnh Xảo tan học trở về liền thấy một màn này diễn ra, Dương Đồng như thấy cứu binh, ôm cánh tay Thịnh Xảo cứng ngắc rồi bắt đầu lên án mạnh mẽ Tống Lam đủ loại, nào là mắt chó rồi là xem người khác thấp hèn này nọ...

Thịnh Xảo tựa hồ đã thành thói quen, tùy tiện không dùng tâm an ủi Dương Đồng vài câu.

Có mấy người khác trong ký túc xá lại tìm Dương Đồng đến nhà ăn ăn cơm.

Thịnh Xảo nhìn Tống Lam nói: “Cậu đừng để trong lòng nha, cô ấy là người như vậy đấy, trước kia cũng hay cãi nhau với Nhã Ni.”

“Đi ăn cơm trưa không, cùng nhau.”

Di động Tống Lam vang lên, cô đến phía ban công tiếp chuyện, bất đắc dĩ nói cùng Thịnh Xảo: “Cậu đi trước đi, tôi còn phải viết điểm tác nghiệp.”

Thịnh Xảo: “Cậu học tập thật nghiêm túc, mới ngày đầu đã lo làm bài tập rồi!”

Tống Lam nhoẻn miệng cười: "Chắc là vậy, dù sao là sinh viên vẫn nên làm bài tập thật tốt mà."

Thịnh Xảo đi rồi, Tống Lam ngồi ở trước bàn, mở ra giấy bút, bắt đầu viết cái gọi là tác nghiệp.

Hàng trên cùng viết hai chữ cực lớn:.

Phía dưới viết vài chữ như: “Kính gửi ban giám hiệu, thầy chủ nhiệm thân mến....”

Mà thật ra cô vẫn luôn không hiểu, sao chủ nhiệm lại biết hôm nay cô mặc váy hai dây đi học.

Rốt cuộc là tên chó chết nào cáo trạng.